

Gennadij Ajgi

Hódolat a dalnak

Harminchat változat csuvas és tatár népdaltémákra

*Arany drótszál a te alakod,
ó, hajnal bíbora
az orcád,
fölötted selyem-fuvallat.*

* * *

*Volt egy lovam –
ha elterpeszkedsz rajta, meg is alhatsz!
Farára téve ki se loccsant volna
a vizedzésa.*

* * *

*Anyám vendégségbe engedett,
hogy ringva ringjak,
mint áldozóedény a tűz fölött,
előttetek – a dalban.*

* * *

*Atyám házában
szilács réztüze világít,
serénykedem mégis: aranyban ég a hímzés!
Nem kell ide idegen ezüstláng.*

* * *

*Ott kéklík árnya a sövény mögött,
ha holnap arra jársz – már nem leled,
akkor vésődik majd beléd
az arca örökre.*

* * *

*Termetem, tatár alakom!
Úgy tetszik, nagyon nekiszilajodtam –
elvesztettem tatáros körvonalait
köztetek, a táncban.*

* * *

*Kisírtad magad, elcsitultál,
s a tornácon most egyedül fehérlesz,
mint selyemcérna
a tű fokában.*

* * *

*Hímzések – a táncban – rajtatok! –
hol búzavirágok hajladoznak,
hol meg
fecskék ficseregnek.*

* * *

*Álljatok a mező kapujába,
süvegemet megemelem,
még egyszer fürtjeim felcsillantom tinéktek
a honi tájon.*

* * *

*Termetem karcsú, szemem fekete,
szülőfalumban, a körtánc
tüzében talán
utolszor lángol.*

* * *

*Kínom csillapíthatatlan,
e földön hagytam lelkemnek felét!
Hallgatok hát, és csak túl a dombon,
hangosan, mint gyermek, sír a nyest.*

* * *

*Eljöttünk a menyasszonyért
fehér szíved,
lakodalmat tartunk,
hónál fehérebbet.*

* * *

*Ha felbocsátanám az énekem:
szállna merészen,
legszebb dalom aranygombolyagként
gurulna az égen.*

* * *

*Mind gyorsabban forogva
maradnak el a hazai tájak,
úgy tetszik, törékeny természetnek
nincs már helye falumban.*

* * *

*Ránk várva, fehér vászonnal miért nem
terítitek be udvarotokat?
És ezüst érmét miért nem raktatok
házatok homlokára?*

* * *

*Táncban forogva,
gyöngysorrrá változtatjuk a kemence
tégláit, ezüst fahasábok
gyúlnak benne lánggra.*

* * *

*Megremegtek
a nyírfák csúcsai,
mint fehér hold, a kapuban
feltűnt a menyasszony.*

* * *

*Van egy dalocska a rét fűvében,
elmenjünk-e hozzá s eldaloljuk-e,
vagy elhozzuk ide tinéktek
elénekelni búcsúzóul?*

* * *

*Lám, eltűnedeznek már a
mezőn, az árvalányhaj rejtí őket.
Nem hallik már a csengettyű sem,
állunk, mint árva madarak.*

* * *

*Egyre sürgetőbb a sárgarigó magányos
hívása a kertek alján,
a menyasszony leánytársai hajladoznak,
mint arany zabkalászosok.*

* * *

*Hangom vékony, mint a kakukk hangja,
majd elviszi a szél, hogy
sokáig szóljon
az elhagyott szülői ház körül.*

* * *

*Hej, aranyosak, pirosak vagyunk mi!
Elhagyjuk a juharlombok fényét,
beérünk a
búzatarló-fénybe.*

* * *

*Útra kelt a kedvesem, s egy fecske feketén
szárnyal az éjszakával
szemben – szárnytollairól
eső patazik.*

* * *

*Tízféle járása – gazdagsága ez volt:
váltogatta játszva!
Azután az élet néki
egyet hagyott csak.*

* * *

*Végigvágatunk ezen a réten
széltől-szélíg,
felborzolva mindenik kamilla
valamennyi szirmát.*

* * *

*Mikor meglát engem,
apám kibomlik, mint egy selyembála,
visszagöngyölődik,
búcsút véve tőlem.*

* * *

*Senki, semmit, semmiről,
így telik-múlik életem,
folyik a víz – tőle sem kérdezik:
„Hát te minek folyasz?”*

* * *

*Mama, a szoknyád szegélyén
ott maradtak rugdalózó
gyermeklábam nyomai!
Hadd érintsem hozzá az arcom!*

* * *

*Mint apám kenderföldje,
hullámzik az erdő lombja,
úszik fölötte énekem,
mintha az erdő dalolna.*

* * *

*Kár a zöldellő mezőért,
kár az égbolt aranyáért!
Testvérem, vénülünk,
kifehéredünk, mint kék üveggyöngy.*

* * *

*Lábunk karcsúságát idehoztuk,
hogy itt hagyjuk a ti
emléketekben!
Járjuk hát el az utolsó táncot!*

* * *

*Rég nem láttuk falunkat,
de az atyai ház repedező
ablakrámaín átfütyül a szél,
hívogat vissza minket.*

* * *

*Anyám, ha söprögetni készülsz,
eszedbe jutok tán,
megbotlasz és elpityeredsz majd,
leülve a küszöbre.*

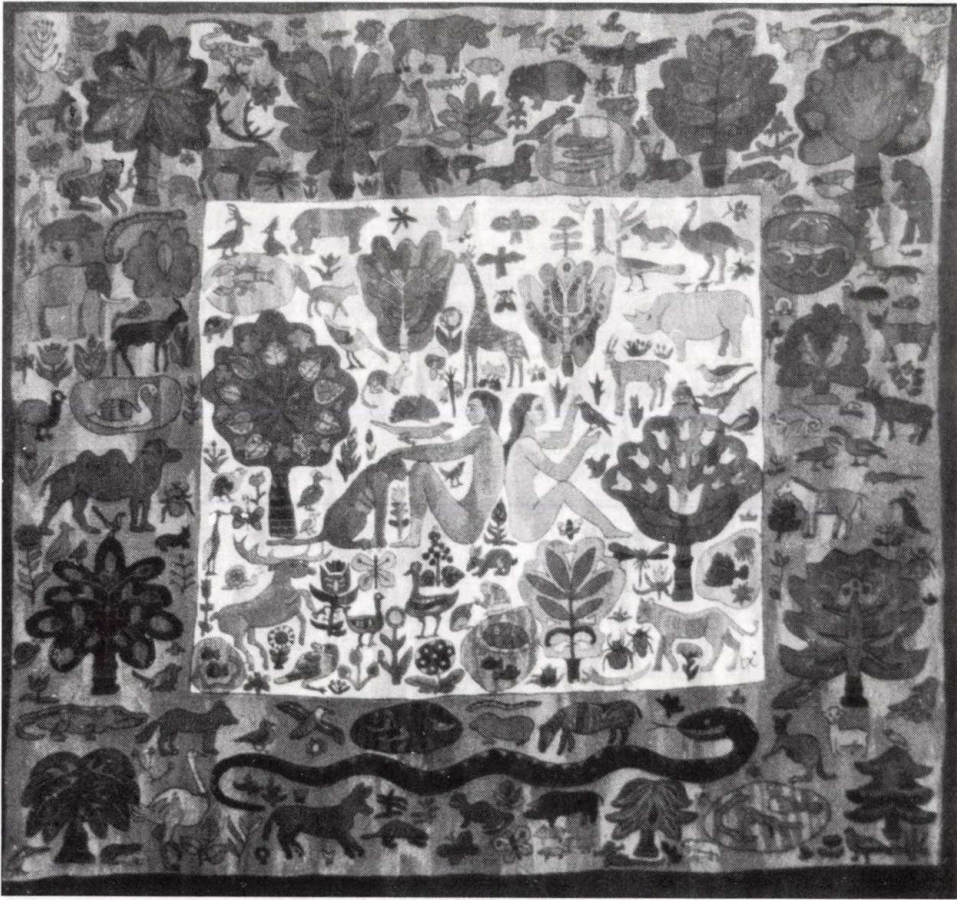
* * *

*Elég volt, kiforogtuk itt magunkat,
mint csengő-bongó ezüstérmék,
meghajlunk – meggörnyedünk előttetek,
akár fehérülő papírbankók.*

* * *

*Ahol mi álltunk,
hadd maradjon ott egy
fény sugar – a mi
áldásunk fénye.*

Baka István fordítása

B. Boros Ilona: Elvesztett Paradicsomkert